

Księga Daniela - numer sto trzydzieści pięć

Prorocze głosy z lat 1776, 1789 i 1798: Preludium do opiecztowania 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-14

Wydarzenia z lat 1776, 1789 i 1798 ilustrują historię zapiecztowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W każdym z tych momentów przemówiła bestia z ziemi. Trzy kamienie milowe, które są typologicznie przedstawione przez trzykrotne przemówienie bestii z ziemi, biegną równolegle do trzech głosów Chrystusa: 11 września 2001 r., lipiec 2023 r. oraz wkrótce nadchodzące prawo niedzielne.

Byłem w Duchu w dzień Pański i usłyszałem za sobą potężny głos, jak dźwięk trąby.
Objawienie 1:10.

Każdy z tych trzech głosowych drogowskazów wskazuje na narastające "rozbrzmiewanie" trzeciego biada, które jest także siódmą trąbą ostrzegawczą, a trąba to głos.

Wołaj donośnie, nie powstrzymuj się, podnieś swój głos jak trąba i oznajmij mojemu ludowi ich występki, a domowi Jakuba ich grzechy. Izajasz 58:1.

Głos skierowany do protestanckiego rogu 11 września 2001 roku był głosem strażników wzywających laodycejski adwentyzm z powrotem na dawne ścieżki Jeremiasza, lecz zgromadzenie szyderców odmówiło nimi kroczyć.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Lecz oni rzekli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto ustanowiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku trąby. Lecz oni rzekli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

Głos lipca 2023 roku był zmartwychwstaniem służby Future for America, która milczała od pierwszego rozczarowania 18 lipca 2020 roku. Podobnie jak zapowiedź Jana o rychłym przyjściu Mesjasza oraz zapowiedź Justyniana o rychłym przyjściu antychrysta, Future for America wskazała, że przyszłość Ameryki miała wkrótce zostać na zawsze zmieniona wraz z rychłym nadejściem prawa niedzielnego oraz zabrzmieniem siódmej trąby przy tym drogowskazie. Głos wołającego na pustyni był głosem lipca 2023 roku.

Drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy zabrmi przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym, gdy bestia z ziemi przemówi głosem smoka. Wtedy "osioł" zostanie uderzony po raz trzeci, a potem "osioł" przemówi. Osioł został uderzony wkrótce po 11 września 2001 r., po 7 października 2023 r., a następnie zostanie uderzony ponownie przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym, podczas którego przemówi. W świadectwie Balaama został on zmuszony zejść z drogi przez anioła, a anioł przedstawia czterech aniołów, którym nakazano powstrzymać cztery wiatry islamu, lecz przy prawie niedzielnym osioł islamu przemówi przy dźwięku siódmej trąby,

która jest także trzecim "biada".

To tam przemówi wizja islamu, która zwleka od 18 lipca 2020 roku, bo wtedy nie będzie już zwlekać. Istnieje wiele głosów w okresie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a okres ten poprzedza wykonawczy sąd Boży, który rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. Wykonawczy sąd Boży jest przedstawiony przez siedmiu aniołów z siedmioma czaszami. Ten okres rozpoczyna się wylaniem Ducha Świętego i stanowi powtórzenie Pięćdziesiątnicy, kiedy Duch Święty został wylany, a języki ognia świadczyły o tym wydarzeniu. Wylanie w tym momencie nie jest już odmierzone, ponieważ Duch Święty jest wtedy wylewany bez miary.

Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu ogólnoświatowym i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był wspaniałym przejawem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła zostało zaniesione do każdej placówki misyjnej na świecie, a w niektórych krajach panowało największe ożywienie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasów Reformacji XVI wieku; lecz wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch związany z ostatnim ostrzeżeniem trzeciego anioła.

Dzieło będzie podobne do tego z Dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „wczesny deszcz” został dany — w wylaniu Ducha Świętego na początku ewangelii — aby spowodować wzejście drogiego ziarna, tak „późny deszcz” zostanie dany u jej kresu dla dojrzewania żniwa. Wielki bój, 611.

11 września 2001 roku rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, a Duch Święty został wylany w pewnej mierze. Miara tego wylania została przedstawiona w historii Pięćdziesiątnicy, poczynając od zmartwychwstania Chrystusa, gdzie anioł przemówił i rzekł: "Synu Boży, wyjdź, Ojciec cię wzywa", tak jak Jezus wezwał Łazarza z grobu słowami: "Łazarzu, wyjdź". W 2023 roku Chrystus wezwał martwe, suche kości dwóch świadków, by "wyszły".

Po zmartwychwstaniu Chrystus najpierw wstąpił do swego Ojca, a następnie zstąpił, tak jak uczynił to 11 września 2001 roku. Następnie stopniowo oświecał swoich uczniów, czego wyrazem było spotkanie z Marią, z uczniami, których napotkał i pouczył w drodze do Emaus, a potem ukazanie się pozostałym uczniom. Przez czterdzieści dni nauczał uczniów przed swoim ostatecznym wniebowstąpieniem, a po kolejnych dziesięciu dniach wszyscy byli jednomyślni i w jednym miejscu, i Duch Święty został wylany bez miary.

Gdy Jezus spotkał się ze swymi uczniami, przypomniał im słowa, które wypowiedział do nich przed swoją śmiercią, że musi się wypełnić wszystko, co zostało zapisane w zakonie Mojżesza, u proroków i w Psalmie o Nim. „Wtedy otworzył im umysły, aby rozumieli Pisma, i rzekł do nich: Tak jest napisane i tak należało, aby Chrystus cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstał; oraz aby w Jego imieniu były głoszone wśród wszystkich narodów, począwszy od Jerozolimy, nawrócenie i odpuszczenie grzechów. A wy jesteście świadkami tych rzeczy.” Pragnienie wieków, 804.

W lipcu 2023 roku głos Jezusa ożywił dwóch zmarłych świadków i zaczął otwierać umysły swoich uczniów na wszystko, co zostało napisane w Prawie Mojżesza („siedem razy”), u proroków (wizerunek bestii Nabuchodonozora) i w Psalmach (doświadczenie Mojżesza i Baranka). Jego dzieło nauczania rozpoczęło się wraz z Jego zmartwychwstaniem i narastało przez następne czterdzieści dni. Zaczęło się od Jego prośby, aby coś zjeść.

A gdy jeszcze z radości nie wierzyli i dziwili się, powiedział do nich: Macie tu coś do jedzenia? Podali mu kawałek pieczonej ryby i plaster miodu. Wziął to i zjadł wobec nich. I rzekł do nich: To są słowa, które mówiłem wam, gdy jeszcze byłem z wami, że musi się spełnić wszystko, co jest napisane o mnie w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach. Łukasz 24:41–44.

Modlitwa była głównym drogowskazem w toczącej się historii, a czas od zmartwychwstania Chrystusa do Jego wniebowstąpienia, czterdzieści dni później, pozostawił jeszcze dziesięć dni (dziesięć to próba) do Pięćdziesiątnicy, kiedy Duch Święty miał zostać wylany bez miary. Jego zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, a następnie ponowne zstąpienie symbolizuje 11 września 2001 roku. Lipiec 2023 roku oznacza koniec czterdziestu dni, a dziesięć dni następujących po lipcu 2023 prowadzi do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej. W tym ostatnim okresie dziesięciu dni jedność i modlitwa są drogowskazami. Jedność została przedstawiona przez pierwsze prorocstwo Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym, które połączyło kości, ścięgnię i ciało. Drugie prorocstwo Ezechiela dotyczyło tchnienia czterech wiatrów, a tchnienie jest symbolem modlitwy. W tych ostatnich dziesięciu dniach następuje zapieczętowanie 144 000, jak zostali typologicznie zobrazowani przez Łazarza.

To był powód Jego zwłoki w pójściu do Betanii. Ten wieńczący cud, wskrzeszenie Łazarza, miał położyć pieczęć Boga na Jego dziele i na Jego twierdzeniu o boskości. *The Desire of Ages*, 529.

Nie tylko mądre panny zostają zapieczętowane podczas tego ukoronowującego cudu, ale także głupie panny zostają zapieczętowane po niewłaściwej stronie tej sprawy.

Ukoronowujący cud Chrystusa — wskrzeszenie Łazarza — przypieczętował postanowienie kapłanów, by usunąć ze świata Jezusa i Jego cudowne dzieła, które szybko podkopywały ich wpływ nad ludem. *Dzieje Apostołów*, 67.

Wiele głosów w historii pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy w obliczu zbliżającego się prawa niedzielnego to "linia za linią" — głosy prorockiego Słowa Bożego, i te głosy rozbrzmiewają w okresie, w którym dokonuje się "spełnienie każdego widzenia". Rozbrzmiewają, gdy zostaje otwarta siódma pieczęć.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, nastąpiło w niebie milczenie na około pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł, i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby je ofiarował wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. I dym kadzidła, który wznosił się wraz z modlitwami świętych, z ręki anioła wstąpił przed Boga. I anioł wziął kadzielnicę, i napełnił ją ogniem z ołtarza, i rzucił na ziemię; i rozległy się głosy, i gromy, i

błyskawice, i trzęsienie ziemi. Objawienie 8:1–5.

Otwarcie siódmej pieczęci sprawiło, że zapadła cisza, ponieważ ten okres oznacza zmianę dyspensacji, a przy zmianie świętej dyspensacji w niebie zawsze panuje cisza, co poświadczył krzyż, kiedy aniołowie zaprzestali swoich pieśni i uwielbienia. Ciszę w niebie potwierdzają też wymogi Dnia Pojednania, a 22 października 1844 roku Księga Habakuka 2,20 nakazała całej ziemi zachować milczenie.

Ukazano mi wielką miłość i uniżenie się Boga w tym, że dał swego Syna na śmierć, aby człowiek mógł znaleźć przebaczenie i życie. Ukazano mi Adama i Ewę, którzy mieli przywilej oglądać piękno i urok Ogrodu Edenu i którym pozwolono jeść ze wszystkich drzew w ogrodzie z wyjątkiem jednego. Lecz wąż skusił Ewę, a ona skusiła swego męża, i oboje zjedli z zakazanego drzewa. Złamali Boże przykazanie i stali się grzesznikami. Wieść rozeszła się po niebie i zamilkła każda harfa. Aniołowie zasmucili się i obawiali, by Adam i Ewa znowu nie wyciągnęli ręki i nie zjedli z drzewa życia, stając się nieśmiertelnymi grzesznikami. Ale Bóg powiedział, że wypędzi winowajców z ogrodu i za pomocą cherubów oraz ognistego miecza będzie strzegł drogi do drzewa życia, aby człowiek nie mógł się do niego zbliżyć i jeść jego owocu, który podtrzymuje nieśmiertelność. Wczesne pisma, 125.

Niebo zamilkło, gdy ludzie stali się grzesznikami, i niebo zamilkło, gdy krew Chrystusa została przelana, aby odkupić grzeszników, i niebo zamilkło, gdy dzieło sądu Chrystusa rozpoczęło się usuwaniem grzechu ze swego ludu.

Wstawiennictwo Chrystusa w niebiańskiej świątyni w imieniu człowieka jest równie istotne dla planu zbawienia jak Jego śmierć na krzyżu. Swoją śmiercią rozpoczął to dzieło, które po swoim zmartwychwstaniu wstąpił do nieba, aby je dokończyć. Wielki spór, 489.

Dzieło sądu rozpoczęło się wraz z przybyciem trzeciego anioła w 1844 roku, lecz lud Boży wybrał raczej śmierć na pustyni niż wieczne zjednoczenie z Boskością. Trzeci anioł przybył ponownie 11 września 2001 roku i znów zapanowała cisza w niebie. Wtedy Lew z pokolenia Judy zaczął zdejmować siódmą pieczęć, podczas gdy aniołowie obserwowali przybycie trzeciego anioła do historii ostatniego pokolenia.

Siedmiu aniołów sądu było tam, gotowych rozpocząć swoje dzieło zniszczenia, lecz powiedziano im wtedy: „Wstrzymajcie, wstrzymajcie, wstrzymajcie, wstrzymajcie”, podczas gdy sto czterdzieści cztery tysiące było pieczętowanych. Podwójne modlitwy wiernych zostały zanesione do nieba, symbolizowane przez dziesięć dni poprzedzających Pięćdziesiątnicę, które rozpoczęły się po czterdziestu dniach (symbol pustyni), przedstawiające trzy i pół dnia (symbol pustyni) z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Dwaj świadkowie zostali następnie pouczeni głosem z pustyni, że muszą wypełnić dwie modlitwy Daniela. Modlitwa z drugiego rozdziału Księgi Daniela, w której Daniel i trzech towarzysze modlili się o światło do zrozumienia tajemnego snu Nabuchodonozora o wizerunku bestii, oraz modlitwa Daniela w rozdziale dziewiątym, w której Daniel modlił się sam, wypełniając wymogi modlitwy z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej.

Modlitwa wspólnotowa z rozdziału drugiego Księgi Daniela była prośbą o światło w sprawie tajemnicy ukrytej w zewnętrznej linii historii proroczej. Modlitwa prywatna, osobista z rozdziału dziewiątego Księgi Daniela była prośbą o miłosierdzie w związku z wewnętrzną potrzebą. Gdy w 2001 roku zaczął spadać ogień późnego deszczu, wśród tych, którzy rozumieli metodologię linia na linię, dało się usłyszeć wiele głosów. Ogień z ołtarza, który był rzucany na ziemię, stanowił poselstwo, które wywołało ostateczne oddzielenie mądrych i głupich, a w miarę jak to poselstwo nadal się rozwijało przez te dziesięć symbolicznych dni, stawało się coraz jaśniejsze.

Poselstwem był narastający kryzys trzeciego biada, który w rozdziale trzydziestym siódmym Księgi Ezechiela był dwoma prorocत्वami, które najpierw sprawiły, że dwaj świadkowie zeszedli się razem, a następnie sprawiły, że stanęli jako potężna armia. Następnie w rozdziale trzydziestym siódmym zostają złączeni w jedną łaskę, a jedność wyrażona połączeniem w jedną łaskę przedstawia połączenie boskości z ludzkością, które dokonuje się w końcowych etapach zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

W lipcu 2023 modlitwy zaczęły się wznosić, a były to modlitwy z Księgi Daniela, rozdziału dziewiątego i drugiego. Wtedy dały się słyszeć głosy i grzmoty, a także ukazały się błyskawice. Błyskawice i grzmoty towarzyszą deszczowi zarówno w świecie naturalnym, jak i w prorocत्वach. Deszcz zaczął padać 11 września 2001 roku. Pierwsza wzmianka o błyskawicach i grzmotach określa je jako przesłanie mające wzbudzić bojaźń Bożą.

I stało się trzeciego dnia rano, że były grzmoty i błyskawice, i gęsty obłok na górze, oraz głos trąby bardzo donośny, tak że cały lud, który był w obozie, drżał. Księga Wyjścia 19:16.

Błyskawicom i grzmotom towarzyszył „głos” trąby. Towarzyszy im deszcz i symbolizują prorocze kroki, które mają prowadzić lud Boży.

Chmury wylały wodę; niebiosy wydały głos; również Twoje strzały pomknęły dokoła. Głos Twojego grzmotu był w niebie; błyskawice rozjaśniły świat; ziemia zadrżała i zatrzęsa się. Twoja droga jest w morzu, a Twoja ścieżka w wielkich wodach, a Twoje ślady nie są znane. Prowadziłeś Twój lud jak trzodę ręką Mojżesza i Aarona. Psalm 77:17-20.

Błyskawice i grzmoty są głosem Boga, który pojawia się w czasie deszczu, a w tym czasie wyprowadza On ze swojego skarbcza swoje wiatry (Islam jest wiatrem wschodnim).

Gdy wydaje swój głos, na niebiosach huczą wody, i sprawia, że opary wznoszą się z krańców ziemi; czyni błyskawice wraz z deszczem i wydobywa wiatr ze swoich skarbców. Jeremiasza 10:13.

Bóg podniósł swój głos, gdy zaryczał jak lew, a w odpowiedzi odezwało się siedem gromów; te siedem gromów symbolizuje Boże kroki w historii ruchu millerystów, a także w ruchu trzeciego anioła, który ponownie pojawił się 11 września 2001 roku, gdy On wydobył ze swoich skarbców wiatr wschodni.

On sprawia, że opary wznoszą się z krańców ziemi; czyni błyskawice na deszcz; wyprowadza wiatr ze swoich skarbców. On, który poraził pierworodnych Egiptu, zarówno ludzi, jak i bydło. Psalm 135:7, 8.

On wydobyl wiatr ze swoich skarbów, gdy pierwородni Egiptu zostali zabici, a Pascha prefigurowala krzyz, który z kolei prefigurowal przyjscie trzeciego anioła w 1844 roku, co z kolei prefigurowalo powrot trzeciego anioła w dniu wschodniego wiatru, 11 wrzesnia 2001 roku.

Gdy pieczęcie są zdejmowane z księgi zapieczętowanej siedmioma pieczęciami, oznacza to stopniowy rozwój prawdy. Zdjęcie siódmej pieczęci oznacza czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Gdy po raz pierwszy wspomina się o księdze zapieczętowanej siedmioma pieczęciami, pojawiają się błyskawice, grzmoty i głosy, ale nie ma trzęsienia ziemi.

A z tronu wychodziły błyskawice, grzmoty i głosy; a przed tronem płonęło siedem ognistych lamp, które są siedmioma duchami Boga. Objawienie 4:5.

Przy pierwszej wzmiance o głosach, błyskawicach i grzmotach deszcz jest przedstawiony przez Ducha Świętego, który stanowi siedem ognistych lamp, ale nie ma trzęsienia ziemi. To przy zdjęciu Siódmej Pieczęci zostaje wskazane trzęsienie ziemi związane z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym. Czwarty rozdział Apokalipsy wskazuje początek odpieczętowania prawdy dokonanego przez Lwa z pokolenia Judy, a gdy zostaje określony czas pieczętowania, wskazane zostają początek i koniec tego okresu.

Początkiem obecnego okresu był dzień 11 września 2001 roku, gdy anioł zstąpił, aby oświecić ziemię swoją chwałą; następnie w Izajaszu 6 dowiadujemy się, że poselstwo przedstawione jako „głosy, błyskawice, grzmoty, wiatr i deszcz”, które kończy się na prawie niedzielnym, ma być ogłoszone ludowi, który widzi, lecz nie będzie w stanie pojąć znaczenia błyskawic, a choć będzie słyszał, nie zdoła zrozumieć głosów i grzmotów, aż dosięgnie go wielkie trzęsienie ziemi. Okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest okresem, w którym następuje spełnienie każdego widzenia.

Ta historia rodzi i ujawnia dwie klasy czcicieli. Jedna z nich rozpoznaje deszcz i dlatego go przyjmuje, bo potrafi dostrzec błyskawice oraz usłyszeć głosy, grzmoty i wiatr. Pod koniec okresu pieczętowania wielkie trzęsienie ziemi związane z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną wprowadza następnie sądy wykonawcze Boga.

I świątynia Boga została otwarta w niebie i w jego świątyni ujrzano arkę jego przymierza; i nastąpiły błyskawice, głosy, gromy, trzęsienie ziemi i wielki grad. Objawienie 11:19.

Podczas wielkiego trzęsienia ziemi „błyskawice, głosy i grzmoty” obejmują również „grad”. Ten „grad” oznacza sądy, które zaczynają być wylewane przez siedmiu aniołów, którzy przygotowywali się do tego na początku czasu pieczętowania, gdy otwierano siódmą pieczęć, właśnie gdy czekali, aż anioł przejdzie przez Jerozolimę i umieści znak na tych, którzy wzdykali i płakali z powodu obrzydliwości popełnianych w kraju (zewnątrznych) i w Kościele (wewnętrznych).

„Grad” wyznacza czas Bożych niszczących sądów, które są czasem miłosierdzia dla innej Bożej owczarni, która jest wówczas wzywana do wyjścia z Babilonu, a gdy ostatni z wielkiej rzeszy dołączy do Bożej owczarni, czas próby dla ludzkości całkowicie się kończy.

I siódmy anioł wylał swoją czaszę w powietrze; i rozległ się wielki głos ze świątyni w niebie, od tronu, który mówił: Stało się. I były głosy, gromy i błyskawice; i nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi, jakiego nie było, odkąd człowiek jest na ziemi, tak potężne i tak wielkie. A wielkie miasto zostało podzielone na trzy części, i upadły miasta narodów; i wielki Babilon przyszedł na pamięć przed Bogiem, aby mu dać kielich wina zapalczywości Jego gniewu. Objawienie 16:17-19.

Drogi Czytelniku: Czy słyszysz głosy i grzmoty? Czy widzisz błyskawice? Czy czujesz wiatr? Wkrótce usłyszysz głos głupich panien błagających o oliwę.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Oczekiwaliśmy pokoju, lecz nie przyszło nic dobrego; czasu uleczenia, a oto trwoga! Parskanie jego koni słyhać było od Dan; cała ziemia drżała na dźwięk rżenia jego rumaków, bo nadciągnęli i pożarli kraj oraz wszystko, co w nim jest: miasto i jego mieszkańców. Bo oto posłę między was węże, bazyliuszki, których nie można zaklinać, i będą was kąsać — mówi Pan. Gdy chcę ukoić smutek, serce mdleje we mnie. Oto słyhać krzyk córki mojego ludu z powodu tych, którzy mieszkają w dalekiej krainie: Czy Pan nie jest na Syjonie? Czy nie ma w nim jej króla? Czemu pobudzili mnie do gniewu swymi rzeźbionymi posągami i obcymi marnościami? Minęło żniwo, skończyło się lato, a my nie zostaliśmy ocaleni. Z powodu rany córki mojego ludu i ja jestem zraniony; pociemniałem; ogarnęło mnie zdumienie. Czy nie ma balsamu w Gileadzie? Czy tam nie ma lekarza? Dlaczego więc nie przywrócono zdrowia córce mojego ludu? Jeremiasza 8:15-22.